

Nr 163.

Av herr **Nilsson, Johan**, i Kristianstad och herr **Hamrin**, angående länsveterinärernas lönegradsplacering.

Utredning av frågan om länsveterinärernas placering i högre lönegrad har med samstämmighet av samtliga hörda myndigheter givit vid handen, att dylik placering är av behovet påkallad. Då numera ny epizootilag och ändrade bestämmelser för nötkreaturstuberkulosens bekämpande antagits av statsmakterna, har hindret, som förut ansetts föreligga för frågans avgörande, undanröjts. I årets statsverksproposition har även föreslagits en placering av länsveterinär i lönegrad B 22.

Det förefaller emellertid vara uppenbart, att man icke med länsveterinärs placering i denna lönegrad kan uppnå syftemålet: länsveterinärkårens rekrytering med kvalificerade krafter. I sakkunnigas för distriktsveterinärernas anställnings- och avlöningsförhållanden m. m. betänkande den 18 aug. 1930 ansågs lönegrad B 22 av majoriteten vara önskvärd på grund av rådande rekryteringssvårigheter — 2 reservationer för högre lönegrad förelågo. Sedan dess ha dels länsveterinärernas allmänna tjänsteåligganden ökat genom den nya epizootilagen och de ändrade bestämmelserna för nötkreaturstuberkulosens bekämpande, och dels har distriktsveterinärkårens anställnings- och löneförhållanden stabiliserats och förbättrats, vadan utsikterna för rekrytering i allmänhet och då speciellt rekryteringsutsikterna från distriktsveterinärkåren, från vilken rekrytering av länsveterinärkåren i allmänhet sker, i hög grad försämrats. På dessa grunder torde lönegrad B 22 numera vara lika litet lockande för mera kvalificerade distriktsveterinärer, som B 20 och B 21 respektive voro detta vid tiden före sakkunnigas ovannämnda betänkande.

Praktikområden hava visserligen tilldelats 14 länsveterinärer, men äro för närvarande om praktiken i dessa områden konkurrerande veterinärer i 10 fall placerade å länsveterinärens stationsort, varför den sökande länsveterinären ej med någon säkerhet kan räkna med praktikinkomsten av sitt praktikområde. Det är således endast i 4 fall, Mariestad, Falun, Härnösand och Luleå, som vederbörande eventuellt sökande länsveterinär kan räkna med någorlunda säker praktikinkomst. Dessutom får man ur djurvårdssynpunkt hoppas, att dessa skyldigheter i praktikområdena, som länsveterinär på grund av sin allmänna verksamhet tidtals omöjligt kan nöjaktigt fullgöra, åter skola avlastas honom. Det torde sålunda vara uteslutet att med länsveterinärs placering i lönegrad B 22 kunna undanröja den svårighet, som föreligger för att få länsveterinärtjänsterna besatta med kvalificerade krafter.

Då det är av stor betydelse icke minst ur nationalekonomisk synpunkt, att

länsveterinären teoretiskt och praktiskt är sin viktiga post vuxen, anse vi det vara av synnerlig vikt, att riksdagen sättes i tillfälle att för länsveterinärernas räkning pröva den av medicinalstyrelsen begärda lönegraden B 24 såsom varande den lägsta, med vilken man synes hava utsikt att uppnå en tillfredsställande rekrytering av länsveterinärkåren. Som pensionsunderlag synes samma lönegrad vara lämplig.

Vi hemställa alltså,

att riksdagen måtte i enlighet med medicinalstyrelsens förslag besluta att länsveterinärerna placeras i lönehänseende i lönegraden B 24 samt att samma lön skall utgöra pensionsunderlag.

Stockholm den 22 januari 1936.

Joh. Nilsson
i Kristianstad.

Felix Hamrin.
